

MARTA PASCAL & DAVID BONVEHÍ

«Aquest no és un procés de Catalunya contra Espanya»

Marta Pascal i David Bonvehí estrenen càrrec, coordinadors executius, i partit, el PDC per ara, però encara sense nom clar i definitiu. Fan tota la impressió de ser un tàndem sincer. Com duals són les sensacions que provoquen: humilitat i audàcia, ingenuïtat i decisió, inexperiència i determinació. Se'ls ha girat una faena dura, però fan pinya i es creuen tot el que diuen. Potser, la fórmula de l'èxit.

*Entrevista de Vicent Sanchis
Fotografies de Jordi Play*

Què s'han trobat quan han arribat a la direcció del nou partit?

—MARTA PASCAL: La primera impressió és que tenim una feina al davant. Hem generat una gran expectativa per part de tots els associats, com es va veure al congrés constituent del juliol. Hi ha ganes que es prenguin decisions, que es facin les coses d'una manera diferent. Hi ha dipositada en l'equip que nosaltres liderem una confiança. Perquè, d'una vegada per totes, puguem fer renàixer el sentiment de partit. Perquè siguem capaços de fer una proposta política que sigui seductora per a la gent. Que deixi enrere ambivalències, missatges contradictoris o difuminats. Hi ha confiança que trobarem una manera de fer diferent.

—**Però les contradiccions es fan inevitables. Hi ha càrrecs, als ajuntaments, al Govern, al Parlament o al Congrés, que representen el vell partit. Són dirigents exclosos de la cúpula del nou partit. En el millor dels casos poden anar al seu aire. En el pitjor, poden actuar amb un cert ressentiment ben comprensible...**

—M. PASCAL: Jo no tinc la sensació que hi hagi gent exclosa. Vam arribar al congrés fent autocrítica, amb un procés més intern del que tocava, potser hauríem d'haver fet un esforç d'obrir-nos més. Al congrés la gent es va expressar en uns termes molt rotunds. Els associats demanaven que la candidatura que nosaltres representàvem faci les coses de manera diferent. Si aquest partit vol un trobar un model d'èxit, ha de ser capaç de donar el màxim valor a la gent que tenim a les institucions i alhora ha de ser

capaç de fer una feina interna: reforçar l'espai polític que representem, desenvolupar el model de país que proposem i posar les bases d'una cultura organitzativa diferent.

—A veure si vostè és una mica més incisiu, senyor Bonvehí. D'acord, això és el que ha de dir una persona escollida per impulsar un nou partit sobre arrels velles, però va haver-hi gent —Jordi Turull, Francesc Homs, Germà Gordó o Josep Rull— que van ser apartats o resituats per donar pas a la re-

novació. No deuen haver quedat gaire contents...

—DAVID BONVEHÍ: Nosaltres som conscients que la gent que tenim més ben formada, amb experiència, és a les institucions. N'hem d'estar orgullosos. Però també crec que el que nosaltres representem pot anar bé al partit. No tenim tanta experiència, però per fer canvis és millor de vegades ser més fresc, no tenir tants compromisos. També la majoria de nosaltres hem viscut en el món local, venim molt de baix. Podem

entendre com se sent la gent de base. El llenguatge que fem servir pot connectar amb la gent del carrer. Si fem bé el còctel entre els uns i els altres, ens pot anar bé.

—Es van sentir incòmodes amb la negociació de Francesc Homs per aconseguir grup parlamentari propi al Congrés?

—D. BONVEHÍ: La Marta, en primera instància, i jo, en segona, estem fent un esforç perquè les decisions que prenem siguin una cosa dels dotze membres de la direcció executiva. Això és un →

→ canvi organitzatiu dins el nostre partit molt important. El dia a dia de la política és com és i de vegades ens costa trobar espais perquè això sigui molt compartit. Ja ens costa aquest primer nivell, entre nosaltres, i hi estem fent un esforç que donarà resultats. Les decisions són preses pels dotze. Mai en un projecte polític com el nostre les decisions s'havien pres així. Era un model més personal.

—I vostès dotze es van sentir còmodes amb la manera com es va plantejar aconseguir grup parlamentari propi al Congrés?

—D. BONVEHÍ: Quan es va fer, nosaltres no érem a la direcció. Quan ho van negociar així, estàvem en campanya. Quan vam arribar aquí ens va tocar gestionar que no ens havia sortit bé. Nosaltres només els vam dir que ens semblava que comunicativament no havíem estat encertats. Sense saber què havien fet ni en què havien quedat. En la primera reunió de la direcció executiva vam fer aquesta reflexió. Però..., a veure [*li costa*]..., la frescor, o la innocència, o la il·lusió que puguem tenir nosaltres dotze, no és del tot compatible amb el sistema polític que tenim ara. Quant al funcionament dels partits o de les institucions. Nosaltres podem pretendre prendre les decisions entre els dotze, que les coses siguin pures, ajustar-les al màxim a allò que sempre havíem dit que faríem... Serem tan lleials com puguem amb nosaltres mateixos, però no som il·lusos, tenim experiència institucional i sabem que les coses de vegades no... Les decisions que pren un partit no es poden portar a les últimes conseqüències perquè en la pràctica són inviabilitats. Però sí que ens agradaria que la direcció executiva i els associats no tinguéssim la sensació que a les institucions es fan les coses de manera molt diferent del que hem dit que faríem. El gran repte que tenim és que ningú se'n senti defraudat.

—Va ser la primera prova de foc i els va agafar tot just quan entràveu. Van patir-ne els efectes. Ara ve la segona, unes eleccions primàries territorials.

Els analistes ja han començat a adjudicar candidats a diferents sectors. Intenten controlar les candidatures o practiquen la nova política que reivindiquen?

—M. PASCAL: Practiquem la nova política que defensem. Ens hem cuidat que hi hagi una estructura d'eleccions territorials que garanteixi que absolutament tothom pugui presentar-se a liderar aquest projecte. La gent que es posi al davant de les agrupacions comarcals o les vegueries han de ser els protagonistes del desplegament del nostre partit a nivell territorial. Això què vol dir? Que aquí conflueixen tota la gent que s'ha associat a la nostra formació política, que no vénen de la tradició de Convergència, i gent que ve d'aquesta tradició. Tot això no ha de generar cap contradicció. Estem creant una força política que ha de situar-se en el carril central i que ho ha de fer en la perspectiva de com es configurarà l'espectre polític en el nou Estat.

—Però vostès, els dotze, no hi intervenen? No volen reforçar el seu liderat amb els dirigents territorials?

—D. BONVEHÍ: No! I no ho estem fent per una qüestió molt senzilla. La Marta Pascal té una miqueta d'experiència més que jo a nivell nacional i potser coneix algú més, però David Bonvehí, que s'havia dedicat només al Bages, no sabria dir en cada comarca quina gent és més propera a la nova direcció. I és més, se'ns acosta gent que simpatitzen més amb tu, que ens comenten que el que diem els sembla bé i que esperen que ho fem, encara que no pensin com nosaltres. Tens de vegades *inputs* més bons d'aquella gent que et sembla que no ha de pensar igual que tu, que no pas dels de la teva generació. No és una ciència exacta això. Al contrari.

—M. PASCAL: Perquè mirar-se aquest nou partit amb ulleres de l'antiga Convergència distorsiona absolutament la realitat.

—Dos riscos, de tota manera: que antics dirigents de Convergència sí que articulen una xarxa territorial de complicitats per condicionar després

la seua política i que es creen regnes de taifes, direccions territorials fortes que planten cara a la direcció executiva nacional.

—M. PASCAL: Crec que, si algú pensa això en aquests termes, s'hi sentirà molt incòmode. Veurà que no pot treballar. Perquè la nostra dinàmica de treball, la de la direcció general, que anirà molt de bracet amb les dinàmiques territorials, farà que, si algú es presenta a les eleccions per perpetuar poders territorials o personals, no hi trobarà lloc. Ni trobarà la complicitat entre els associats. I això es veurà al final de mes. No se sentirà còmode amb la nostra manera de treballar, que va obtenir un aval molt majoritari el 23 de juliol.

—D. BONVEHÍ: Jo no tinc gens de por. No em preocupa que algun territori no simpatitzi amb nosaltres...

—Quants associats tenen?

—M. PASCAL: Ara podem dir que ja hem passat els 10.000.

—I d'aquests, quants vénen de Convergència i quants són nous?

—M. PASCAL: No ho podem saber fins al dia 30. Perquè fins aquell dia la gent que estigui al corrent del pagament de la quota a Convergència pot traspasar la militància...

—D. BONVEHÍ: Sí, però...

—M. PASCAL: Tu t'ho saps més bé que jo...

—D. BONVEHÍ: Es pot dir ja que vora un 25 per cent no eren de Convergència.

—És difícil fer nova política, fer les coses diferents, amb un president que es diu Artur Mas i un altre que es diu Carles Puigdemont?

—No és difícil. És un repte.

—Els condicionen? Se senten condicionats per aquests dos caràcters polítics tan forts?

—M. PASCAL: No. És un repte. Tenen una manera de fer política diferent. Són perfils polítics diferents. Però crec que nosaltres amb ells i ells amb nosaltres ens complementem, perquè tant la direcció executiva com els dos presidents, com la mateixa Neus Munté, tenim molt

MARTA PASCAL

«DRETES? ESQUERRES? AIXÒ ÉS EL QUE VOLEM TRENAR NOSALTRES»

DAVID BONVEHÍ

«LA MAJORIA DE NOSALTRES VENIM DEL MÓN LOCAL, DE MOLT BAIX, I ENTENEM COM SE SENTEN LES BASES»

clar que el que hem vingut a fer aquí és a donar sentit i fortalesa a una força política que considerem absolutament necessària per a aquest país.

—D. BONVEHÍ: Jo crec que quan t'has d'asseure en una reunió amb el Mas, el Puigdemont i la Neus, com fem nosaltres, això t'exigeix un grau d'humilitat, d'honestetat de poca tonteria, bastant elevat.

—M. PASCAL: Per això he dit que era un repte, jo [riu].

—D. BONVEHÍ: Has d'anar a aquestes reunions preparat. Has d'explicar què vols.

—M. PASCAL: Has de saber a què hi vas.

—Poden acabar semblant els vostres pares...

—D. BONVEHÍ: Noooo. Jo diria que no.

—Amb sinceritat, es van oferir vostès per formar una candidatura a la direcció executiva o els van venir a buscar ells?

—M. PASCAL: Nosaltres ens vàiem fet-ho i alhora sabíem que ells eren còmplices de les ganes que teníem de fer-ho.

—No se senten designats per ells, encara que els van triar la majoria dels associats...

—M. PASCAL: De la manera com va anar el congrés fundacional d'aquest partit, de la manera com es van prendre decisions, de la manera com van quedar escrites les ponències i com van anar les votacions, m'atreveixo a dir que no som nomenats a dit. Tenim una base i una força que ens van donar els associats i que ens fa tirar endavant.

—D. BONVEHÍ: La Marta de vegades em diu: "Això no ho pots dir", però jo ho dic. Jo sóc aquí perquè, en Mas i en Puigdemont, me'ls crec. I perquè en crec la Marta també. Sense ells tres, jo no m'hi hagués posat. Però el que passa és que és cert que al final, quan hi ets, ets molt conscient que tot això és també un projecte molt personal, que has de respondre molt per tu. Qui esperi una mica de protecció, que algú d'ells et protegeixi, va equivocat. Ja no va així això avui dia. Si t'equivoques, t'equivoques, i si l'encertes, l'encertes, però això va d'una altra manera.

—Aquest és un partit per portar Catalunya a la independència o per gestionar la política de la Catalunya independent?

—M. PASCAL: Aquest és un partit que està ara mateix en disposició d'empènyer, sota el liderat de Puigdemont, perquè això sigui possible, però és un partit que té l'ambició d'imaginar un país de primera. I un país de primera vol dir un determinat tipus de societat amb una condició inicial bàsica clara: que és que sigui un país independent. Sota aquest prisma, el que volem és desplegar tot el nostre document fundacional. No volem un partit que defugui el debat de les idees. Volem un partit que, més enllà d'escollir els seus quadres territorials i de posar-se a fer campanya quan toqui, sigui un partit viu, on hi hagi debat en les agrupacions, que sigui capaç d'aportar coses noves.

—A Convergència hi havia de tot. Des de socialdemòcrates fins a liberals...

—M. PASCAL: No té per què no ser així ara.

—D'acord. Però aquesta barreja política només s'explica en situacions →

→ **extraordinàries en què l'eix nacional ho justifique... En una situació de normalitat nacional, haurien de concretar més cap a on van.**

—D. BONVEHÍ: Convergència va servir per a tota l'etapa de la transició i del desplegament autonòmic. Ara hem de començar a construir un partit que serveixi de cara a l'endemà que siguem independents. Està per desplegar. Si em demanes quin tipus de partit, quina ideologia, et diré que aquest és el repte que tenim. Ahir al Prat de Llobregat m'ho demanaven i jo els contestava que encara no ho sé!

—**Ho simplifique, amb impertinència: són un partit de dretes o un partit d'esquerres? Les etiquetes encara volen dir alguna cosa.**

—D. BONVEHÍ: Això és el que volem trencar nosaltres.

—M. PASCAL: Carril central, coses que importen a la gent, solució als problemes que té la gent, capacitat de generar nous horitzons, idees molt clares, llenguatge proper, normal... No ens ho acabarem! Al final, si tu entens que les societats són vives, els partits no poden ser màquines tancades que redueixin el ritme de les coses. Han de ser màquines dinàmiques, disposades, sense cap complex, a generar idees...

—**Algú pretesament d'esquerres ara diria que exactament això és un partit de dretes.**

—M. PASCAL: No, no. No.

—D. BONVEHÍ: Jo crec que hauríem d'intentar representar aquella gent que són una mica com nosaltres...

—**N'hi ha molts?**

—D. BONVEHÍ: Crec que la majoria de la gent d'aquest país no sap gaire bé si és de dretes o d'esquerres, crec que a la majoria ja no els importa això, crec que la majoria de gent té problemes per viure, crec que la majoria de la gent té problemes per guanyar-se bé la vida, crec que la majoria de la gent cada cop està més ben informada i crec que la majoria de la gent entén la complexitat del país en què vivim. Per tant, tu pots ser d'un partit més conservador, més liberal, però anar a l'escola pública o anar a la universitat pública com he fet jo. Jo puc ser un alcalde de Convergència sent un discapacitat i lluitar pels drets socials dels discapacitats. Tu pots ser d'esquerres i voler viure com un rei, no treballar i, a sobre, que el pare et pagui una universitat privada.

Com que les societats són tan complexes, nosaltres hem d'aspirar a trobar uns punts comuns. Jo, en segons quines coses, sóc molt conservador i en altres sóc molt radical.

—M. PASCAL: Hi ha una cosa que crec que és fonamental. Nosaltres volem fer un pas endavant. En algun moment hem estat molt acomplexats. En aquest país darrerament hi ha una deriva més cap a plantejaments d'esquerra. No és que em sembli malament, però hi ha

un determinat bonisme sobre algunes formacions polítiques o sobre alguns que sempre fan el caldo gros, i nosaltres reivindicuem una formació política que pugui dir altres coses, que connecti directament amb les classes mitjanes d'aquest país.

—**Com es porten vostès amb Esquerra Republicana, amb qui comparteixen grup parlamentari, Govern i estratègia sobiranista? Tenen problemes per entendre's amb ells?**

—M. PASCAL: No, problemes, no. Som diferents.

—D. BONVEHÍ: Tenim diferents maneres de fer. Fent un estudi antropològic, no hauríem de ser tan diferents, però la manera de fer és diferent. Quan vas a algun poble, sense conèixer la gent, de seguida veus quin és aquest tarannà, amb qui et sents més identificat políticament. A Junts pel Sí hem intentat treballar conjuntament i hem respectat les nostres parcel·les. No hi ha un problema intern com a grup. Ho portem bé. No hi ha res a dir, cap retret. Ara, als pobles, ells sovint són antític, anti el que tu representes. Al Bages he discrepat molt políticament d'ells, però personalment ningú pot dir que uns són els bons i els altres els dolents. O que uns estan més preparats que els altres. Però si parlem de mirades, ells tradicionalment n'han tingut una més antinosaltres que nosaltres contra ells. Ens han vist més com a rivals.

—Què opinen de la gent de la CUP? També caminen junts en aquest procés...

—M. PASCAL: Aquí jo sí que veig una diferència encara més clara [riu]. Pel que fa al full de ruta, nosaltres no tenim cap diferència amb Esquerra Republicana. Quan al Parlament hem votat diferent des del punt de vista ideològic, no ho hem vist com una debilitat. La capacitat de fer Junts pel Sí en un moment com aquest, de viure la diferència, de tenir també diputats independents, en termes polítics, és una situació digna d'estudi. En el cas dels companys de la CUP, ells han decidit mantenir el perfil propi. De la manera que ha quedat situada l'aritmètica parlamentària, ens hem obligat a un sobre esforç per trobar punts en comú. En el procés ens hem anat entenent, malgrat que la CUP té aquesta actitud de sempre anar dos passos més enllà per semblar que condicionen alguna cosa. Ara, des del punt de vista ideològic, jo em sento absolutament a les antípodes del que ells representen.

—Estan d'acord en l'observació que hi ha molta confusió sobre com acabar la legislatura i com culminar el procés sobiranista?

—M. PASCAL: Sí. Ara faré un símil futbolístic. Quan el Barça surt a jugar, Luis Enrique no explica quina jugada faran al minut deu. No diuen que faran gol a pilota parada d'aquesta manera. No entra en detalls. Amb el procés ens ha passat això. Entenc que la gent ha de saber on

anem i de quina manera ho farem, però si donem totes les claus, si expliquem tots els detalls de l'estratègia...

—Hi ha, també, massa veus i massa contradiccions... Fem un exercici de concisió, si ara se supera tot, qüestió de confiança, debat de política general, pressupostos, s'han d'aprovar les tres lleis de desconnexió?

—M. PASCAL: Clar!

—A partir d'aquell moment, desconnectem de veritat, del tot, o a mitges només?

—M. PASCAL: A partir d'aquell moment, del moment en què s'aprova la llei de transitorietat jurídica, prens una decisió que necessita una pantalla democràtica.

—D. BONVEHÍ: Aquella decisió no entra en vigor fins que no queda avalada

MARTA PASCAL

«MIRAR-SE AQUEST PARTIT AMB ULLERES DE L'ANTIGA CONVERGÈNCIA DISTORSIONADA ABSOLUTAMENT LA REALITAT»

DAVID BONVEHÍ

«UN REFERÈNDUM SERIA UN TALL MÉS PRECÍS QUE NO PAS UNES ELECCIONS CONSTITUENTS»

amb un referèndum o unes eleccions constituents.

—D'acord. El referèndum o les eleccions s'han de fer encara dins el marc legal espanyol o en un marc legal català?

—D. BONVEHÍ: [Somriu]. Estem estudiant-ne el com. Però crec que la llei de transició pot donar marcs propis per fer-ho.

—Encara més concret. Les noves eleccions seran de nou autonòmiques amb la pretensió de ser constituents,

com les anteriors van ser plebiscitàries?

—M. PASCAL: Hem de buscar la manera que siguin constituents de veritat.

—I no autonòmiques.

—M. PASCAL: Això diu el full de ruta. Si nosaltres pactem amb la CUP i amb les entitats que siguin constituents, han de ser constituents de debò.

—Hi haurà junta electoral central o hi haurà una junta electoral catalana?

—M. PASCAL: [riu] Si expliquem més del compte...

—D. BONVEHÍ: Ja ho veurem, això. Això de la legalitat catalana seria més fàcil amb un referèndum. Seria un tall més concís que no pas unes eleccions constituents.

—La gent, la gent que es manifesta i que es mobilitza, no acabarà farta de vostres, de les seves indefinicions i contradiccions?

—M. PASCAL: Justament això és el que no ens pot passar. Aquest és un procés de Catalunya contra Espanya? No. Aquest és un procés de les elits polítiques sense un debat popular? No. Però aquest és un procés que necessita un liderat polític perquè es pugui articular i perquè pugui culminar amb un nou Estat democràtic.

—Quan arribi el moment de decidir. El moment, per exemple, en què els contribuents hagin de decidir a qui pagaran els impostos, creuen que no afluiran?

—D. BONVEHÍ: Jo crec que, si volem aconseguir la independència a curt termini, que és el que volem, ha de ser d'una manera que no posem la gent en problemes.

—Així no s'aconsegueix cap independència.

—D. BONVEHÍ: T'equivoques. El traspass a la hisenda pròpia o a la Seguretat Social catalana, el canvi de lleis, el canvi de marc normatiu, s'ha de fer sense que la gent noti el trencament. I això només passa quan fem allò que tu has insinuat abans. El trencament s'ha de fer d'una manera que, mentre no hi hagi les lleis d'aquí, utilitzes els mecanismes i les lleis espanyols. Si llegeixes el llibre de Joan Iglesias, veuràs com es pot fer una hisenda catalana sense cap trencament.

—D'acord. Deu anys.

—D. BONVEHÍ: No. Deu anys, no. No cal explicar com ho argumenta ell, però es pot fer més ràpid.

—Amén. •